

मन्त्र र यन्त्रको निरन्तर प्रयोगले अन्तर समाप्त

बापदादा सबै बच्चाहरूको वर्तमान स्थिति र अन्तिम स्थिति दुवैलाई देख्नुहुन्छ । कहीं-कहीं वर्तमान र अन्तिम स्थितिमा अन्तर देखिनमा आउँछ र कहीं-कहीं महान् अन्तर देखिन्छ । महान् अन्तर किन रहन जान्छ ? लक्ष्य पनि सबैको एउटै सर्वश्रेष्ठ बन्ने हो र पद प्राप्त गराउनेवाला पनि एकै हुनुहुन्छ, समयको वरदान र वरदाताको वरदान पनि सबैलाई मिलेको छ, पुरुषार्थको मार्ग पनि एउटै छ, लिएर जानेवाला पनि एकै, फेरि पनि यत्तिका फरक किन हुन पुग्छ ? कारण के हुन्छ- त्यस कारणलाई देखिरहनु भएको थियो ।

वर्तमान समय अनुसार मुख्य कारण के देख्नु भयो ? एक त जुन पहिलो-पहिलो महामन्त्र- मनमनाभवको वा ‘हम सो देवता’ बापदादाद्वारा मिलेको छ, त्यस मन्त्रलाई सदा स्मृतिमा राख्दैनौ । भक्तिमार्गमा पनि मन्त्रलाई कहिल्यै भुल्दैनन् । मन्त्र भुल्नु अर्थात् गुरुबाट अलग हुनु, यो डर रहन्छ । तर बच्चा बनेपछि के गर्ने गर्छौ ? भक्तहरूको जस्तो डर त निस्कियो, अझ पुरुषार्थमा अधिकारी सम्झने फाइदा लिएर बाबाले दिनुभएको मन्त्र वा श्रीमतलाई पूर्ण रीतिले व्यवहार (प्राक्टिकल) मा ल्याउँदैनौ । एक त मन्त्रलाई भुल्छौ, अर्को मायाजित बन्ने जुन अनेक प्रकारका यन्त्र दिनुहुन्छ, ती यन्त्रहरूलाई समयमा कार्यमा लगाउँदैनौ । यदि यी दुवै कुराहरू- मन्त्र र यन्त्र, व्यावहारिक (प्राक्टिकल) जीवनको लागि यन्त्र र बुद्धियोग लगाउनका लागि वा बुद्धिलाई एकाग्र गर्नका लागि मन्त्रलाई स्मृतिमा राखेमा अन्तर समाप्त हुनेछ । हरेक दिन सुन्छौ र सुनाउँछौ- मनमनाभव तर स्मृति स्वरूप कहाँसम्म बनेका छौ ! पहिलो पाठ महामन्त्र हो । यसै मन्त्रको यथार्थ (प्राक्टिकल) धारणाले पहिलो नम्बरमा आउन सक्नेछौ । यही पहिलो पाठको स्मृति स्वरूपको कमी हुनाको कारण विजयी बन्नमा पनि नम्बर कम हुन जान्छ । मन्त्र किन भुल्छौ ? किनकि बापदादाले जुन हर समयको स्मृतिको लागि निर्देशन दिनुभएको छ त्यसलाई भुल्छौ ।

अमृतवेलाको स्मृतिको स्वरूप, ईश्वरीय अध्ययन गर्ने स्मृतिको स्मृति स्वरूप, कर्म गर्दै कर्मयोगी रहनकोलागि स्मृति स्वरूप, निमित्त (ट्रिग्नर) बनेर आफ्नो शरीर निर्वाह गर्ने समयको स्मृति स्वरूप, अनेक विकारी आत्माहरूको सम्पर्कमा आउने समयको स्मृति स्वरूप, व्यर्थ भाइब्रेशनवाला आत्माहरूको भाइब्रेशन परिवर्तन गर्ने कार्य गर्ने समयको स्मृति स्वरूप, सबै निर्देशन मिलेको छ । याद छ ? जसरी भविष्यमा जस्तो समय हुन्छ त्यस्तै पोशाक (ड्रेस) परिवर्तन गर्नेछौ । हर समयको कार्यको पोशाक (ड्रेस) र शृङ्गार अलग-अलग हुन्छन् । त्यसैले यो अभ्यास यहाँ धारण गर्नाले भविष्यमा प्रारब्ध रूपमा प्राप्त हुनेछ । वहाँ स्थूल पोशाक (ड्रेस) परिवर्तन गर्नेछौ र यहाँ जस्तो समय, जस्तो कार्य, त्यस्तै स्मृति स्वरूप रहोस् । अभ्यास छ वा भुल्छौ ? यस समयको तिम्रो अभ्यासको यादगार भक्तिमार्ग पनि जुन विशेष प्रसिद्ध मन्दिर छन्, त्यहाँ पनि समय अनुसार पोशाक (ड्रेस) बदली गर्छन् । हरेक दर्शनको पोशाक (ड्रेस) आ-आफ्नो बनेको हुन्छ । यो यादगार पनि कुन आत्माहरूको हो ? जो आत्माहरू यस संगमयुगमा जस्तो समय त्यस्तै स्वरूप बन्ने अभ्यासी छन् । बापदादा बच्चाहरूको सारा दिनको दिनचर्यालाई चेक गर्नुहुन्छ । रिजल्टमा समय अनुसार स्मृति स्वरूपको अभ्यास कम देखिनमा आउँछ । स्मृतिमा छ तर स्वरूपमा ल्याउन आउँदैन । समय हुन्छ अमृतवेलाको, जुन समय विशेष बच्चाहरूप्रति सर्वशक्तिहरूको वरदानको, सर्व अनुभवहरूको वरदानको, बाबा समान शक्तिशाली लाइट हाउस, माइट हाउस स्वरूपमा स्थित हुने, मेहनत कम प्राप्ति धेरै हुने सुनौलो समय हो । त्यस समयमा जुन मास्टर बीज रूप, वरदानी स्वरूपको स्मृति हुनुपर्ने, त्यसको सट्टामा, समर्थी स्वरूपको सट्टामा, बाबा समान स्थितिको अनुभव गर्नुको सट्टामा, कुनचाहिँ स्वरूप धारण गर्छौ ? धेरैजसोले उल्हना दिन्छन् वा शिकायत गर्छन् वा निराश स्वरूप भएर बस्छन् । वरदानी, विश्व कल्याणी स्वरूपको बदलामा स्वयम्प्रति वरदान माग्नेवाला बन्छन् वा आफ्नो शिकायत वा अरूको शिकायत गर्छन् । त्यसैले जस्तो समय त्यस्तै स्मृति स्वरूप नहुनाले समर्थी स्वरूप पनि बन्न सक्दैनन् । यस्तै गरेर सारा दिनको दिनचर्यामा, जस्तो सुनाएँ कि समय अनुसार स्वरूप धारण नगर्नाको कारण सफलता हुन सक्दैन, प्राप्ति हुन सक्दैन । फेरि भन्छन्- खुशी किन हुँदैन ? यसको कारण के हो ? मन्त्र र यन्त्रलाई भुल्दछौ ।

आजकालका प्रसिद्ध वा जसलाई ठूलो मान्छे भनिन्छ उनको पनि अभ्यास हुन्छ, जस्तो स्टेजमा जान्छन्, त्यस्तै पोशाक (ड्रेस), त्यस्तै रूप अर्थात् आफ्नो स्वभावलाई पनि त्यही अनुसार बनाउँछन् । यदि खुशीको

२०७० माघ २६ आइतबार ०९.०२.१४ ओम् शान्ति “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज १०.०६.७७ मधुबन

उत्सवको स्टेजमा जान्छन् भने आफ्नो स्वरूप पनि त्यही अनुसार देख्नेछौ 'जस्तो स्टेज, त्यस्तै स्वरूप' को अभ्यासी हुन्छन् । चाहे अल्पकालको लागि होस्, बनावटी होस्, तर जो यस्तो अभ्यासी व्यक्ति हुन्छन्, उनीहरू नै सबैबाट महिमाको पात्र हुन्छन् । उनको हो बनावटी, तिम्रो हो यथार्थ (रियल) । सत्यता र सभ्यता (रियालिटी र रोयल्टी)को अभ्यासी बन । 'जो हौ, जस्तो हौ, जसका हौ' त्यो स्मृतिमा स्थित होऊ । पहिला मनन गर- हरेक समय त्यस्तै स्वरूप रह्यो ? यदि रहेन भने तुरुन्तै आफूलाई चेक गरेर चेन्ज (परिवर्तन) गर । कर्म गर्नुभन्दा पहिला स्मृति स्वरूपलाई चेक गर, कर्म गरिसकेपछि होइन । कहीं पनि कुनै कार्य अर्थ जानु छ भने जानुभन्दा पहिले तैयारी गर्नुपर्ने हुन्छ, न कि पछि । यस्तै हरेक काम गर्नुभन्दा पहिला स्थितिमा स्थित हुने तैयारी गर । गरेपछि सोच्नाले कर्मको प्राप्तिको सट्टा पश्चाताप हुन पुग्छ । द्वापरदेखि प्राप्तिको बदलामा प्रार्थना र पश्चाताप गन्यौ तर अब प्राप्तिको समय छ । प्राप्तिको आधार हो- 'जस्तो समय त्यस्तै स्मृति स्वरूप' । अब बुझ्यौ कमी के गर्दछौ ? जान्दछौ सबैकुरा, जान्नुमा त जानी-जाननहार भयौ, तर जानेपछि चल्नु र बन्नुपर्छ । यदि कुनै पनि कुरा बिर्सिएपछि कसैलाई पनि यस्तो नगर्नुहोस् वा यस्तो गर्नु हुँदैन भनेमा के उत्तर दिन्छन् ? यही भन्नेछन्- हामीलाई सबै थाहा जुन तपाईंलाई थाहा छैन । हरेक प्वाइन्टको जानी-जाननहार बनिसक्यौ हैन ? जानी-जाननहार पनि कमजोर कसरी हुन सक्छ ? यति कमजोर, जसले सम्झिन्छन् पनि गर्नु हुँदैन फेरि पनि गरिरहन्छन् । जान्नुमा नम्बरवन त छौ नै, अब चल्नुमा पनि नम्बरवन बन, बुझ्यौ ? अब के गर्नु छ ? सुन्नु अर्थात् स्वरूप बन्नु । हरेक हप्ता समय अनुकूल स्मृति स्वरूप बन्ने अभ्यास गर । यथार्थ (प्राक्टिकल) अनुभूति गर ।

सदा बाबाको यादमा रहेर हरेक कार्य गर्छौ ? बाबाको याद सहज छ वा मुश्किल छ ? यदि सहज कुरा छ भने निरन्तर याद रहनु पर्छ । सहज काम निरन्तर र स्वतः भइरहन्छ । निरन्तर बाबाको याद रहन्छ ? याद निरन्तर रहोस् त्यसको साधन धेरै सहज छ । किन ? यदि लौकिक रीतिबाट हेरेमा पनि याद स्वतः र सहज कसको रहन्छ ? जोसँग प्यार हुन्छ । जुन व्यक्ति वा वैभवसँग प्यार हुन्छ, ऊ नचाहेर पनि याद आउँछ । देहसँग प्यार छ भने देहको भान भुलिन्छ र ? भुलिदैन नि । चाहेर पनि भुलिदैन । किन ? किनकि आधाकल्प देहको धेरै प्यारो भएर रहेका छौ । जसरी लौकिक रीतिले पनि प्यारो वस्तु वा व्यक्ति स्वतः याद रहन्छ, यस्तै यहाँ सबैभन्दा प्यारो को हुनुहुन्छ ? बाबा हुनुहुन्छ नि ! उहाँभन्दा प्यारो अरु कोही हुन सक्दैन ! त्यसैले प्यारोभन्दा प्यारो हुनाका नाताले सहज र निरन्तर याद हुनुपर्छ नि । फेरि पनि किन हुँदैन ? त्यसको कारण के हो ? यसबाट सिद्ध हुन्छ कि अहिलेसम्म पनि कहीं केही प्यार अट्किएको छ । पूरा प्यार बाबासँग लगाएका छैनौ, यसैले नै निरन्तरको सट्टा, एक बाबाको सट्टा, अर्कोतर्फ पनि बुद्धि जान्छ । प्यारोभन्दा प्यारो बाबाको प्यारलाई पहिले पनि अनुभव गरेका छौ, रूहानी प्यारको अनुभव गरेका छौ । रूह (आत्मा) भएकोले रूहको प्यार पनि रूहानी हुनु पर्छ नि । आत्मिक प्यारको अनुभव छ ? अनुभव भएको कुरा कहिल्यै भुल्न सकिदैन । रूहानी प्यारको अनुभव एक सेकेण्डको पनि कति श्रेष्ठ छ ! यदि एक सेकेण्ड पनि त्यस प्यारको अनुभवमा डुबेमा सारा दिन कस्तो हुन्छ ? जस्तो कुनै शक्तिशाली (पावरफुल) चीज छ भने त्यसको एक थोपाले पनि धेरै काम गर्छ । तागत कम भएका चीज जति थोपा हाले पनि त्यसले केही गर्न सक्दैन । त्यसैले रूहानी प्यारको एक घडीले पनि धेरै शक्ति दिन्छ, भुल्ने अभ्यासमा मद्दत दिन्छ । अनुभवी छौ वा सुन्यौ या मान्यौ मात्रै ? चेक गर- बाबामा जुन गुण छ, ती सर्व गुणहरूको अनुभवी छौ ? जति अनुभवी आत्मा, उति मास्टर सर्वशक्तिमान् । पुरुषार्थको गति ढीला हुनाको कारण अनुभव गर्नुको बदलामा सुनाउनेवाला हुन्छौ । अनुभवी भएमा गति स्वतः नै तीव्र हुनेछ ।

जसरी बाबा सदा समर्थ हुनुहुन्छ, यस्तै आफूलाई पनि सदा समर्थ सम्झिन्छौ ? बाबा कहिले समर्थ, कहिले कमजोर हुनुहुन्छ वा सदा समर्थ हुनुहुन्छ ? सदा समर्थ हुनुहुन्छ नि । यस्तो समर्थ हुनुहुन्छ तब त सबैले समर्थको दान बाबासँग लिन्छन् ! बाबा समर्थी स्वरूप अर्थात् समर्थीको पनि दाता हुनुहुन्छ भने बच्चाहरूलाई पनि के बन्नु छ ? समर्थी लिनेवाला वा दिनेवाला ? बाबा आउनासाथ सर्व अधिकारी बनाइदिनुहुन्छ । जब आउनासाथ नै सबै दिनुहुन्छ भने मागनुपर्ने के आवश्यकता ? विना मागेर नै मिल्छ भने माग्ने आवश्यकता नै के छ ? मागनाले खुशी हुँदैन । जसमा ज्ञान हुँदैन, उसले माग्छ- “शक्ति दिनु, मद्दत दिनु” मद्दत मिल्ने मार्ग हो- हिम्मत । 'हिम्मत तिम्रो, मद्दत बाबाको' हिम्मत राखेमा मद्दत लाख गुणा मिल्नेछ । एक गर्नु अनि लाख पाउनु- यस हिसाबलाई त

२०७० माघ २६ आइतबार ०९.०२.१४ ओम् शान्ति “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज १०.०६.७७ मधुवन

जान्दछौ नि ? त्यसैले हिम्मत कहिल्यै पनि छोड्नुहुँदैन । हिम्मतलाई छोड्नु अर्थात् सम्पत्तिलाई छोड्नु, सम्पत्तिलाई छोड्नु अर्थात् बाबालाई छोड्नु । जेसुकै होस्, जस्तोसुकै परिस्थिति आओस्, हिम्मत छोड्नुहुँदैन । हिम्मत छोड्नु अर्थात् श्वास छोड्नु । हिम्मत नै यस मरजीवा जीवनको श्वास हो । श्वास नै गयो भने के रहन्छ ? हिम्मत छ भने मूर्छित पनि सुरजीत हुनेछ । विज्ञानको वृद्धि हुनुको कारण पनि हिम्मत हो । हिम्मतको आधारमा चन्द्रमासम्म पुग्दछन्, दिनलाई रात र रातलाई दिन बनाइदिन्छन् । हिम्मत राखेर चल्नेलाई सहज वरदान प्राप्त हुन्छ, मुश्किल पनि सहज हुन पुग्छ, असम्भव कुरा पनि सम्भव हुन पुग्छ । सबैले हेर्छन्— ब्रह्माकुमारीहरू के भन्छन् अनि के गर्छन् ! यसैले जे भन्छौ त्यो गर्नेवाला बन । ‘भगवान् मिल्नुभयो’, ‘भगवान् मिल्नुभयो’ को नारा त लगाउँछौ, भगवान् मिल्नुभए पछि अरू केही बाँकी रहन्छ र ? जसको लागि त्यसतर्फ बुद्धि जाओस् ? त्यसैले सर्व प्राप्तहरूको अनुभव सबैको अगाडि देखाऊ । अब तिम्रो शक्ति स्वरूप सबैले देख्न चाहन्छन् । अहिले महारथीहरूले केही योजना बनाउनु छ । विघ्न विनाशक बन्ने साधन कुनचाहिँ हो ? ड्रामा अनुसार जे हुन्छ, के त्यसलाई भावी सम्झेर अगाडि बढ्दै जाने ? आत्माहरूको जो अकल्याण हुन्छ, दयालु (रहमदिल) हुनुको नाताले के हुनुपर्दछ, जसद्वारा ती आत्माहरूको अकल्याण नहोस् ! यसको कुनै न कुनै युक्ति रचनुपर्छ । वातावरणलाई पनि शक्तिशाली बनाउनका लागि अब कुनै योजना चाहिन्छ । अहिले यो एक लहर चलेको छ । एक त सामान्य विघ्न, अर्को जसमा अनेक आत्माहरूको अकल्याण छ । आजकाल जुन लहर छ— कतिपय आत्माहरू आफैँ अकल्याणको निमित्त बन्छन् । त्यसको लागि योजना बनाऊ । महारथीहरूको संकल्प गर्नु वा योजना बनाउनु— यो पनि वातावरणमा फैलिएको छ । वातावरणलाई परिवर्तन गर्नु छ । आजकाल यस कुराको आवश्यकता छ, जुन विघ्न-विनाशक नाम छ, त्यो आफ्नो संकल्प, वाणी, कर्ममा देखियोस् । जसरी आगो निभाउनेवाला हुन्छन् । कहीं आगो लागेको छ भने आगो ननिभाइकन रहन सक्दैनन् । जस्तोसुकै मुश्किल काम होस्, योजना बनाएर आगोलाई निभाउँछन् । तिमी पनि विघ्न-विनाशक हो । व्यर्थ वातावरण कसरी समाप्त हुन सक्छ ? संकल्प रचनाले वायुमण्डल परिवर्तन हुनेछ । हल्का नसोच— यो त शुरूदेखि चल्दै आइरहेको छ, यो विघ्न त पर्नु नै छ, पातलाई त झर्नु नै छ... होइन । परेको विघ्नलाई समाप्त गर । जस्तो कुनै स्थूल नोक्सान भइरहेको देखेर छोड्दैनन्, टाढैबाट दौडन्छौ नोक्सानलाई बचाउनका लागि, स्वाभाविक बचाउने संकल्प आउँछ । यस्तो होइन, यो त भइ नै रहन्छ । यो त ड्रामा हो । हरेक आत्माको आ-आफ्नो पार्ट छ । हलचलमा आउँदैनौ, तर म सुरक्षा र दया गर्नेवाला हुँ— यस भावनाले सोच्नु पर्छ । विघ्न विनाशक हुँ— यो लक्ष्य राख्नुपर्छ । जुन कुराको लक्ष्य राख्छौ त्यो बिस्तारै-बिस्तारै हुन्छ । केवल लक्ष्य र ध्यान (अटेन्शन) चाहिन्छ । महारथीहरूलाई केवल स्वयम् प्रति सर्व विधिहरू, सर्व शक्तिहरू प्रयोग गर्नुहुँदैन, अब यस्तो विचार चल्छ वा चल्दैन ? चल्नुपर्छ । यसबाट अलग नहोऊ । अलग रहेमा सानो (इन्डिभिजुअल) राजा बन्नेछौ । विश्व महाराजन होइन । विश्व कल्याणको भावना राख्नाले विश्व महाराजन बन्नेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

वरदान : विघ्नलाई मनोरञ्जनको खेल सम्झेर पार गर्नेवाला निर्विघ्न, विजयी भव

विघ्न आउनु यो राम्रो कुरा हो तर विघ्नले हार नखुवाओस् । विघ्न आउँछ नै बलियो बनाउनका लागि, यसैले विघ्नहरूबाट डराउनुको सट्टा त्यसलाई मनोरञ्जनको खेल सम्झेर पार गर तब भनिनेछ निर्विघ्न विजयी । जब सर्वशक्तिमान् बाबाको साथ छ भने डराउनु पर्ने कुनै कुरा नै छैन । केवल बाबाको याद र सेवामा व्यस्त (बिजी) रहेमा निर्विघ्न रहनेछौ । जब बुद्धि खाली हुन्छ तब विघ्न वा माया आउँछ, बिजी रहेमा माया वा विघ्नले छोड्नेछ ।

स्लोगन : सुखको खातालाई जम्मा गर्नका लागि मर्यादापूर्वक दिलबाट सबैलाई सुख देऊ ।